

Miļā draudze!

Lielā Piektdiena laikam ir tā diena, ko daudzi vislabprātāk svītrotu no kalendāra.

Tā kā lidmašīnās, māņticības dēļ, nekur nevar atrast 13. vietu, tā arī mūsu cilvēcīgā daba ar visiem spēkiem cenšas šo dienu svītrot, apiet, aizmirst.

Gandrīz, gandrīz sanāca, ka starptautiskā joku dienu 1. aprīlī, iekrita Lielajā Piektdienā. Tie tik būtu joki – *smejies, smejies, līdz tu aizrijies...* *Liels jokdaris* Poncijs Pilāts pie Jēzus krusta lika piestiprināt plāksni – Jēzus no Nācaretes, jūdu ķēniņš. Arī zaldātiem, kas meta kauliņus par Jēzus virsdrēbēm, bija jautri. Pat noziedznieks, kas Viņam bija blakus, paspēja izteikt nicinošus vārdus par Jēzu. Jēzus – galīgais, totālais *lūzeris*. Pats pēdējais, uz ko visiem citiem nospļauties.

Un mēs? Labi, ka šo pēcpusdien televīzijā pārraida hokeju. Vai vakarā TV 3 būs jautra komēdija.

Ja ar to nepietiek, kā būtu uzspēlēt kādu datorspēli? Mazliet pakarot, *bum, bum, bum* – prom viņi ir.

Jēzus pēdējie vārdi pie krusta, kā to liecina Mateja un Marka evaņģēliji, ir sākumvārdi no 22. psalma: “Mans Dievs, mans Dievs, kādēļ Tu esi mani atstājis.”

To saka cilvēks Jēzus no Nācaretes, ko mēs apliecinām kā patiesu Dievu, Dieva Dēlu un Pestītāju.

Varbūt nākamo reizi, kā mēs tā runājam, derētu mazliet apstāties un pārdomāt, ko mēs tur sakām? Kāds labums no tā var nākt, ka cilvēks tiek pazemots, mocīts, nogalināts – un, kas ir vistrakākais, Viņš pats to pieļāva, pats ieskrēja slazdā, kas Viņam bija izlikts. Mēs runājam tik skaisti par Jēzu, bet vai mēs tiešām saprotam, ko mēs sakām? Es domāju, ka arī kristiešiem ir grūtības ar šo dienu. Jā, varbūt iesim krusta gājienā, varbūt paklausīsimies kādu Dievvārdu. Bet tas ir tikai viens brīdis. Tūlīt jau atkal būs Lieldienas, nāks ikdiena, un viss turpinās, kā vienmēr. Mēs dzīvojam patērētāju sabiedrībā, visu vajag ātri, viegli sagremot, galvenais baudīt acu mirkli.

Ja Jēzus patiešām ir Dievs, tad šeit mēs sastopam Dievu, kas ir nokāpis visdziļākā cilvēku veidotā ellē, kāda var būt. Tas ir Dievs, kas ir atsačījis pretoties ļaunumam, kas pakļaujas iznīcībai, ciešanām un vardarbībai.

Tas ir Dievs, kas ir atstāts no visiem labiem gariem, kas ir tik vientuļš un izmisis, ka pats vairs nesaskata ne mazāko cerības stariņu. Ja agrāk kristiešiem bija grūtības pieņemt, ka Dievs var pieņemt miesu, ciest un mirt, tad šodien ir tieši otrādi – mēs nevēlamies redzēt, ka Dievs ir kļuvis par patiesu cilvēku Jēzu no Nācaretes. Kā izpaužas šī mūsu ierobežotā uztvere? Daži piemēri:

Ir kristieši, kas svin dievkalpojumu, it kā viņi jau būtu debess valstībā. Viss ir tik skaisti un svinīgi, viena vienīga slavas dziesma. Vai Marksam nebija taisnība, kad viņš apzīmēja kristīgo ticību kā opiju tautai, kas palīdz izmukt no drūmās realitātes? Tikai nabaga Jēzum nebija kur sprukt.

Ir kristieši, kas saka – Tev tikai jālūdž un Dievs Tevi dziedinās, tev sagādās darbu, tavam dēlam palīdzēs atbrīvoties no alkohola atkarības. Bet dienas iet uz priekšu, nekas nemainās. Toties citiem viņš palīdz, bet man kaut kā neveicās. Kas notiek? Vai ar manu ticību kaut kas nav kārtībā?

Ir kristieši, kas saka, pats galvenais ir pieņemt Jēzu kā savu pestītāju, saņemt savu grēku piedošanu, - tad vismaz tu varēsi stāties Dieva priekšā un saņemt mūžīgo dzīvošanu. Brauksim uz Cerības festivāliem, un priecāsimies par izredzēm dzīvot nākamā dzīve. It kā Jēzus krusts būtu atrauts no jebkādas realitātes, no šodienas nabadzības un bezcerības. It kā mums pašiem nebūtu jānes savs krusts.

Tas ir grūti izturēt ciešanas bez ātriem risinājumiem, bez sāpju zālēm, bez lētiem mierinājumiem.

Mēs ļoti, ļoti cenšamies, to visu aizmirst, bet mums neizdodas. Agri vai vēl mēs ar to saskaramies, vēlākais tad, kad mirstim. Tas attiecās gan uz kristiešiem, gan uz nekristiešiem. Kāds ir Lielās Piektdienas vēstījums cilvēkiem, kas meklē veidu, kā tikt galā ar savu sāpošo sirdi un izslāpušo dvēseli?

Te nav runa tikai par grēku piedošanu, jo daudzi cieš, lai gan paši neko tādu nav darījuši, lai to būtu pelnījuši.

Jēzus ciešanas mums ļauj skatīties uz Dievu no pavisam cita skata punkta, no pašas apakšas. Jēzus mums parāda, ka Dievs ir kopā ar mums, pat vislielākās bēdās, vislielākās sāpēs, vislielākās ciešanās. Jēzus ciešanas ir Dieva ciešanas par bada cietēju Etiopijā, par politisko ieslodzīto Ķīnā, par bezdarbnieku mums kaimiņos. Mēs paši to zinām, ka arī tad, kad neko nevaram darīt, lai mainītu situāciju pēc būtības, mēs tomēr varam viens otru atbalstīt, būt kopā, mēs varam viens otru iedrošināt un palīdzēt nest otra smagumu. Tas ir, ko Dievs dara caur savu Dēlu Jēzu Kristu. Ja mēs vēlamies būt ar Viņu, arī mums ir jānes savs krusts, būdami kopā ar saviem līdzcilvēkiem, kas cieš. Tas vēl nav augšāmcelšanās rīts, kad visas problēmas ir izgaisušas. Tā ir Dieva mīlestība, kas darbojas caur Jēzu, caur mums visiem.

Āmen!

Mārtiņš Urdze,

Liepāja Krusta un Saraiķu ev. lut. draudzes mācītājs